

CROSSING BORDERS

Κινήματα και αγώνες της μετανάστευσης

Εισαγωγικό: Το δεύτερο αυτό τεύχος του Crossing Borders εμφανίζεται τη στιγμή που πραγματοποιείται το 4ο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ, στις 7 Ιανουαρίου στο Ναϊρόμπι. Όπως και στο τελευταίο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στην Αθήνα, πιστεύουμε ότι η μετανάστευση πρέπει να αναγνωριστεί ως αυτοτελής θεματικός άξονας. Το Ναϊρόμπι είναι άλλη μια ευκαιρία όχι μόνο να συνεχιστεί η ευρω-αφρικανική πολιτική επικοινωνία (σελίδα 2), αλλά και να μεταφερθεί η διαδικασία δικτύωσης γύρω από τη μετανάστευση σε διεθνές επίπεδο. Η ενθάρρυνση της διεθνικής επικοινωνίας είναι ο στόχος του «Crossing Borders». Το πρώτο τεύχος δημοσιεύθηκε στις 7 Οκτωβρίου, τη διεθνική μέρα δράσης (σελίδες 3/4). Μοιράστηκε στις αντίστοιχες διαδηλώσεις, και η αρχική ανταπόκριση ήταν καλή. Παραμένει στόχος μας να συνοδεύουμε τις διεθνικές κινητοποιήσεις. Θα βγουν νέα τεύχη για μια πανευρωπαϊκή εκστρατεία νομιμοποίησης (σελίδα 2), για την επόμενη Πρωτομαγιά και τις δραστηριότητες των μεταναστών εργαζομένων, και για την προσεχή καμπάνια ενάντια στη συνάντηση G-8 στη Γερμανία στις 7 Ιουνίου.

Διεθνικό ενπνερωτικό δελτίο. 20 τεύχος. Ιανουάριος 2007

Προς τα αδέρφια μας στην Αφρική - Κοινός αγώνας για την ελευθερία μετακίνησης και το δικαίωμα διαμονής

Αδελφοί και αδελφές μας στην Αφρική! Όταν εμείς, οι μετανάστες, επιλέξαμε να φύγουμε από την Αφρική, το κάναμε ως ελεύθερες γυναίκες και άνδρες. Κάποιοι λένε συχνά ότι είμαστε θύματα της πείνας, των πολέμων, της φτώχειας, ότι αναγκαστήκαμε να δραπετεύσουμε. Αυτό είναι συχνά αλήθεια. Πάντα όμως αποφασίσαμε να μετακινηθούμε επειδή είχαμε και έχουμε ένα σχέδιο, θέλουμε μια δυνατότητα, θέλουμε να κρατήσουμε το μέλλον μας στα χέρια μας. Όταν επιλέξαμε να μεταναστεύσουμε, θέλαμε να ελευθερωθούμε από όσους λένε «τι να κάνουμε, κάποιοι είναι πλούσιοι και άλλοι φτωχοί, κάποιοι είναι Ευρωπαίοι και άλλοι Αφρικανοί» ... να ελευθερωθούμε από ένα σύστημα εκμετάλλευσης που δεν έχει σύνορα, ενώ χτίζει συνεχώς σύνορα και κάνει πολέμους με σκοπό να εκμεταλλευθεί τις ανάγκες μας και τα σχέδιά μας, στην Αφρική όσο και στην Ευρώπη.

Όταν επιλέξαμε να μεταναστεύσουμε, αφού περάσαμε με μεγάλες δυσκολίες τους ηλεκτρικούς φράχτες που έχουν σκοπό να διώχνουν τους «απρόσκλητους και ανεπιθύμητους» ή τα υψηλά σύνορα των μεταναστευτικών νόμων, εδώ στην Ευρώπη βρήκαμε κι άλλα σύνορα. Για να μας «χορηγήσει» το δικαίωμα διαμονής, η Ευρώπη μάς θέλει «αντικείμενα μίας χρήσης», απλώς φτηνό εργατικό δυναμικό προς εκμετάλλευση στα εργοστάσια και στα σπίτια, στα χωράφια ή στις υπηρεσίες. Η Ευρώπη θέλει να «ενσωματωθούμε», δηλαδή μόνο να δουλεύουμε και να μένουμε σιωπηλοί, να απαρνηθούμε τα σχέδιά μας, το μέλλον μας, τους αγώνες μας. Η Ευρώπη θέλει να διαχειριστεί την κίνησή μας στρατιωτικοποιώντας τα σύνορά της, ακόμη και πυροβολώντας μας, όπως συνέβη στην Θέουτα και τη Μελίγια, για να ασκεί κυριαρχία στις ζωές μας. Η Ευρώπη δίνει φωνή στις «κουλτούρες» για να δομήσει ιεραρχίες. Η Ευρώπη μάς βγάζει στην παρανομία, και μετά φτιάχνει κέντρα κράτησης για να μας μαντρώσει πριν την απέλαση, όταν δεν είμαστε πια απαραίτητοι στην παραγωγή, ή ακόμα και πριν «δοκιμάσει» αν είμαστε αρκετά καλοί για να μας εκμεταλλευθεί. Οι ευρωπαϊκοί νόμοι μάς όρισαν ως «αλλοδαπούς» ή «παράνομους μετανάστες», ενώ η αγορά εργασίας μάς βάζει να ανταγωνιζόμαστε η μια με την άλλη: Ευρωπαίοι ενάντια σε αλλοδαπούς, μετανάστες ενάντια σε πολίτες!

Η Ευρώπη θέλει να μας εμποδίσει να διασχίσουμε τα σύνορα, και μετά η ίδια η Ευρώπη διασχίζει τα σύνορα για να εξαγάγει τους ελέγχους της στα μέρη απ' όπου καταγόμαστε. Αυτό το λένε «προγράμματα συνεργασίας», αλλά είναι μια επέκταση των ευρωπαϊκών πολιτικών εκμετάλλευσης στην Αφρική. «Συνεργασία» σημαίνει ότι τα ευρωπαϊκά κεφάλαια ψάχνουν στις αφρικανικές χώρες για φτηνό εργατικό δυναμικό προς εκμετάλλευση, αποδυναμώνοντας τους αγώνες όλων των εργαζομένων. Σημαίνει ότι αντί για «Αναπτυξιακά Ταμεία», που είναι ένας άλλος τρόπος διεύρυνσης των κερδών, οι αφρικανικές χώρες πρέπει να συμφωνήσουν με την οικοδόμηση κέντρων κράτησης, με τον έλεγχο των ακτών και των οδών τους από ευρωπαϊκό στρατό και περιπόλους, με την καταναγκαστική επανεισοδή χιλιάδων γυναικών και

ανδρών. Σημαίνει ότι η ελευθερία μας περιορίζεται όλο και περισσότερο, ότι εμείς, οι μετανάστες, είμαστε ένα μέσο για να κλείνονται δουλειές από τις οποίες κερδίζουν άλλοι και όχι εμείς.

Όταν η Ευρώπη προσπαθεί να παραβιάσει τα δικαιώματά μας και να απαλλοτριώσει την ελευθερία μας, ξέρουμε ότι πρέπει να παλέψουμε. Κάθε μέρα, μέσα στους χώρους εργασίας και έξω απ' αυτούς, παλεύουμε για να κάνουμε τις φωνές μας να ακουστούν, για να πούμε δυνατά και καθαρά ΤΙ ΘΕΛΟΥΜΕ.

Στις 7 Οκτωβρίου διασχίσαμε τα σύνορα Ευρώπης και Αφρικής, υψώσαμε όλοι μαζί τις φωνές μας πέρα από εθνικά και κοινωνικά σύνορα που μας θέλουν σιωπηλούς, δείξαμε ότι είναι δυνατόν ο κοινός αγώνας. Καθημερινά γίνεται όλο και πιο απαραίτητο να ενοποιηθούμε και να πολλαπλασιάσουμε τους αγώνες μας: δεν μπορούμε να περιμένουμε κάποιον άλλο να αποφασίσει για μας! Τη μετακίνηση των μεταναστών στα σύνορα δεν μπορούν να τη σταματήσουν. Τα κινήματα και η οργάνωση των μεταναστών αυξάνονται παντού στον κόσμο. Στο Μπαμάκο, το Ραμπάτ και σήμερα στο Ναϊρόμπι, υπήρξαν και υπάρχουν όλο και περισσότερες δυνατότητες κοινού αγώνα στην Ευρώπη και την Αφρική. Μόνο μια διεθνική διάσταση μπορεί να δώσει δύναμη στις διεκδικήσεις μας για την ελευθερία μετακίνησης και το δικαίωμα διαμονής!

Οι λόγοι που μας οδήγησαν να αφήσουμε την Αφρική δεν μας οδήγησαν να ξεχάσουμε την Αφρική! Κοιτάζουμε την πατρίδα μας, και επειδή βλέπουμε τεράστιες εσωτερικές μεταναστεύσεις και πολλά εσωτερικά σύνορα, επιθυμούμε να δούμε να αναπτύσσονται κι εκεί ισχυρά κοινωνικά κινήματα για την κοινωνική δικαιοσύνη. Το κίνημά μας, το κίνημα της μετανάστευσης, και οι αγώνες που δίνουμε καθημερινά στην Ευρώπη μπορούν να αποτελέσουν ένα πολύτιμο κεφάλαιο που να χρησιμοποιηθεί δημιουργικά από αυτά τα κινήματα, σε μια προσπάθεια να χτίσουμε νέους διεθνικούς χώρους ελευθερίας και ισότητας. Ελευθερωθήκαμε από την αποικιοκρατία, σήμερα πρέπει να ελευθερωθούμε από κάθε καταπίεση στην Αφρική και από την εκμετάλλευση της μεταναστευτικής εργασίας στην Ευρώπη! Ήδη έχουμε επιλέξει να μεταναστεύσουμε και πολύ περισσότεροι θα το κάνουν στο μέλλον. Όσοι επιλέγουν αυτό το δρόμο τώρα, αναζητώντας την ελευθερία, πρέπει να ξέρουν ότι η ελευθερία δεν είναι δώρο. Πρέπει να παλέψεις για να την πάρεις. Δεν θέλουμε να είμαστε θύματα, θέλουμε να είμαστε πρωταγωνιστές, και ο χώρος της ελευθερίας μας, σήμερα, είναι ο χώρος του κοινού μας αγώνα!

Babacar Ndiaye (,), Bahija Benkouka (, M o), Bas M. Sene (,), Brahim Nadi (, M o), Sokhna Codou Sene (,), El Rapta - μ A , N , Sierra Leone ,

ΕΥΡΩΑΦΡΙΚΗ - EURAFRIQUE - EURAFRICA

Τέσσερις μήνες μετά την πρώτη διάσκεψη των κυβερνήσεων της ΕΕ και των χωρών της Βόρειας και της υποσαχάριας Αφρικής με θέμα «Μετανάστευση και Ανάπτυξη» τον Ιούλιο στο Ραμπάτ, μια ανάλογη διάσκεψη πραγματοποιήθηκε τον Νοέμβριο του 2006 στην Τρίπολη της Λιβύης. Ο οικοδεσπότης τους Μουαμάρ Γκαντάφι άνοιξε τη διάσκεψη λέγοντας στους συγκεντρωμένους υπουργούς ότι ο κόσμος δεν πρέπει να προσπαθήσει να περιορίσει τη μετανάστευση επειδή είναι «αναπόφευκτη» και «θέλημα Θεού». Ο Γκαντάφι ξέχασε να αναφέρει τα κέντρα κράτησης που χτίστηκαν στη Λιβύη με ιταλική χρηματοδότηση και τα προγράμματα επαναπατριsmού για τους μη νομιμοποιημένους μετανάστες, που υποστηρίζονται από τους βόρειους γείτονές της. Η διάσκεψη ενέκρινε κοινή δήλωση με στόχο την αναχαίτιση της ροής «παράνομων» μεταναστών στην Ευρώπη, αλλά ένα αναπτυξιακό ταμείο πολλών εκατομμυρίων δολαρίων, που ζήτησαν οι αφρικανικές κυβερνήσεις, απορρίφθηκε από την ΕΕ.

Στη θέση του, προτάθηκε ένα ποσό 40 εκατομμυρίων ευρώ για τη διαχείριση της αφρικανικής μετανάστευσης στην Ευρώπη. Το ποσό αυτό θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί για να μειωθούν τα έξοδα που αντιμετωπίζουν οι Αφρικανοί όταν στέλνουν στις πατρίδες τους τα χρήματα που βγάζουν στην Ευρώπη, και για να οργανωθεί ένα δίκτυο γραφείων μετανάστευσης που να καλύπτει τη ζήτηση εργασίας προσφέροντας εργαζομένους («προσωρινή» ή «ανακυκλούμενη» μετανάστευση, όπως το άλλοτε

γερμανικό πρόγραμμα «φιλοξενούμενων εργαζομένων»). Όλα αυτά τα προγράμματα δεν θα εμποδίσουν τους ανθρώπους να φύγουν από τις χώρες προέλευσής τους, διεκδικώντας το δικαίωμά τους στην ελεύθερη κυκλοφορία και αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Και ειδικά, δεν μπορούμε να δεχτούμε τα προγράμματα επανεισοδοχής, τα οποία δέχονται οι κυβερνήσεις, υπό την πίεση της ΕΕ, ώστε να πάρουν πίσω τους μετανάστες τους οποίους θέλει να ξεφορτωθεί η Ευρώπη.

Το πολυκεντρικό Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ τον Ιανουάριο του 2006 στο Μπαμάκο του Μαλί ζήτησε «την οικοδόμηση μιας διεθνούς συμμαχίας ενάντια σε αυτές τις δολοφονικές πολιτικές, που να βασίζεται στην αλληλεγγύη και να συντίθεται από τις κοινωνίες πολιτών, μη κυβερνητικές οργανώσεις, κοινωνικά κινήματα και οργανώσεις». Βήματα για την οικοδόμηση μιας τέτοιας συμμαχίας ήταν η διάσκεψη ΜΚΟ τον Ιούνιο/ Ιούλιο στο Ραμπάτ, η οποία διακήρυξε ότι η ελευθερία μετακίνησης αποτελεί θεμελιώδες δικαίωμα και επίσης προϋπόθεση για την άσκηση των υπόλοιπων θεμελιωδών δικαιωμάτων, καθώς και η διεθνική μέρα δράσης στις 7 Οκτωβρίου. Μια επόμενη ευκαιρία θα είναι τώρα το Ναϊρόμπι. Ελπίζουμε επίσης να συνεχίσουμε και να εμβαθύνουμε αυτή τη διαδικασία κατά τη διάρκεια των δράσεων γύρω από τη μετανάστευση στο πλαίσιο των κινητοποιήσεων ενάντια στη σύνοδο κορυφής των G8 τον Ιούνιο του 2007 στη Γερμανία.

Δεν υπάρχει άλλη επιλογή ...

Έχει έρθει ο καιρός να αναπτυχθεί στην Ευρώπη ένα νέο διεθνικό κίνημα και ένας νέος αγώνας! Μετά τη μέρα δράσης στις 7 Οκτωβρίου 2006, προτείνουμε να οργανωθεί μια πανευρωπαϊκή διεθνική συνέλευση με στόχο το συντονισμό των αγώνων για ελεύθερη κυκλοφορία των μεταναστών και τη διεκδίκηση της νομιμοποίησης όλων των μεταναστών πανευρωπαϊκά.

Σήμερα, ένας «παράνομος» μετανάστης σε μια συγκεκριμένη ευρωπαϊκή χώρα είναι «παράνομος» και οπουδήποτε αλλού στην Ευρώπη. Στους αιτητές ασύλου που απευθύνονται προς αποκαλούμενες «ασφαλείς» τρίτες χώρες, απαγορεύεται να εισέλθουν στο σύνολο του ευρωπαϊκού εδάφους. Κοινές πτήσεις για μαζικές απελάσεις οργανώνονται «σε συνεργασία» από χώρες της ΕΕ προκειμένου να επιταχυνθούν και να διευκολυνθούν οι απελάσεις. Μια πρόσφατη πρόταση που καθιερώνει κοινά ευρωπαϊκά πρότυπα για την «κράτηση και την απομάκρυνση αλλοδαπών» προβλέπει την κράτηση των μεταναστών μέχρι έξι μήνες. Το σύστημα περιπολιών στις ακτές γύρω από την Ευρώπη και πέρα απ' αυτήν προκαλεί ολόένα και περισσότερους θανάτους, ενώ μετανάστες που απελαύνονται σε χώρες όπως η Λιβύη ή το Μαρόκο αντιμετωπίζουν σοβαρό κίνδυνο να πεθάνουν στην έρημο.

Πιστεύουμε ότι οι αγώνες και οι διεκδικήσεις που απευθύνονται σε εθνικές κυβερνήσεις και όργανα δεν αρκούν πλέον για να παλέψουμε ενάντια σε αυτό το σύστημα. Πρέπει να συνοδεύονται από ένα νέο πολιτικό αγώνα που να θέτει άμεσα το θέμα της ευθύνης των ευρωπαϊκών θεσμών και να απαιτεί την πανευρωπαϊκή νομιμοποίηση όλων των μεταναστών. Δεν θέλουμε να δώσουμε στα ευρωπαϊκά όργανα την ευκαιρία να κρύψουν την ευθύνη τους πίσω από τις «αρμοδιότητες» και τις πολιτικές των εθνικών κυβερνήσεων. Με την πρόφαση της αποτροπής της λαθρομετανάστευσης, η ΕΕ διεξάγει έναν πραγματικό πόλεμο ενάντια στη μετακίνηση των ανθρώπων. Εάν πιστεύουμε ότι «κανένας δεν είναι παράνομος», όποια σύνορα κι αν έχει διασχίσει, μέσα ή έξω από την Ευρώπη, τότε ο καθένας πρέπει να είναι νόμιμος στο σύνολο της

Ευρώπης! Αυτό σημαίνει αγώνα ενάντια σε κάθε σύνορο που καθιστά παράνομη την κυκλοφορία των μεταναστών προς τον ευρωπαϊκό χώρο, καθώς και τα σύνορα που χτίζει η Ευρώπη στις αποκαλούμενες «τρίτες χώρες». Ολόένα και περισσότεροι, στην Ευρώπη και πέρα απ' αυτή, συνειδητοποιούν ότι ο αγώνας για την ελεύθερη κυκλοφορία είναι παγκόσμιος αγώνας. Έχει γίνει λοιπόν επείγον να συντονιστούν και να αρθρωθούν οι πολιτικές μας δράσεις ενάντια στο ευρωπαϊκό καθεστώς μετανάστευσης, προκειμένου να οικοδομηθούν και να διαδοθούν οι αγώνες σε όλη την Ευρώπη. Δεν έχουμε άλλη επιλογή.

Χρονικό: κινήματα και αγώνες της μετανάστευσης ...

Όπως και στο πρώτο τεύχος, έχουμε και εδώ συλλέξει τα κυριότερα σημεία και αποσπάσματα από την αντίσταση σε διάφορες χώρες. Στόχος μας παραμένει να δώσουμε ένα δείγμα για το πόσο πολλαπλές και ποικιλόμορφες είναι οι καμπάνιες και οι διαμαρτυρίες, ούτως ώστε να μπορέσουμε να αναζητήσουμε τα ενδεχόμενα «κοινά» [commons] με την αναγκαία διεθνική προοπτική. Αρχικά συνοψίζουμε τις κινητοποιήσεις για την ημέρα δράσης στις 7 Οκτωβρίου σε ευρωπαϊκές καθώς και σε αφρικανικές πόλεις. Στη συνέχεια, έχουμε επιλέξει μερικές συνοπτικότερες ανά χώρα αναφορές από τον Ευρωπαϊκό χώρο. Τέλος, αλλά όχι έσχατο, παρουσιάζουμε μερικές εντυπώσεις από το κίνημα για τα δικαιώματα των μεταναστών στις ΗΠΑ. 7 Οκτωβρίου, διεθνική μέρα δράσης: Εκατοντάδες ομάδες και οργανώσεις είχαν υπογράψει την κοινή έκκληση, και για πρώτη φορά πραγματοποιήθηκαν δράσεις ταυτόχρονα σε δεκάδες ευρωπαϊκές και αφρικανικές πόλεις (βλ. πιο αναλυτικές αναφορές και εικόνες: www.noborder.org)

7η Οκτωβρίου στην Ευρώπη

Μικρή διαδήλωση και θέατρο δρόμου ενάντια στο ρατσισμό στη Μόσχα· διαδήλωση αλληλεγγύης προς τους Τσετσένους πρόσφυγες στη Βαρσοβία· μικρή εκδήλωση στο Γκέτεμποργκ· διαδήλωση με μεγαλύτερη συμμετοχή μεταναστών στο Λονδίνο, επίσης άλλες βρετανικές δράσεις στη Γλασκώβη και το Μπέρμιγχαμ· διαδηλώσεις στο Παρίσι, τη Ρεν και την Ανζέρ· διάφορες δράσεις με θέατρο δρόμου και διαδηλώσεις σε 12 πόλεις στη Γερμανία· διαδήλωση και δράσεις στη Βιέννη· αποκλεισμός ενάντια στην κράτηση και διαμαρτυρία μεταναστών μπροστά στο δημαρχείο της Μπολόνια, μικρότερες δράσεις στο Μιλάνο και τη Ρώμη· διαδήλωση μπροστά από το κέντρο κράτησης στη Μάλαγα, δράσεις και διαδηλώσεις σε άλλες 9 πόλεις στην Ισπανία (και στα Κανάρια νησιά)· διαδήλωση στη Λισαβόνα ...

7η Οκτωβρίου στις αφρικανικές χώρες

Ένα «Φόρουμ Μεταναστών» οργανώθηκε για 10 μέρες στο Μπαμάκο, όπου μετανάστες οι οποίοι είχαν απελαθεί από την Ευρώπη ή τη βόρεια Αφρική αναφέρθηκαν στην εμπειρία τους και συζητήσαν με ακτιβιστές και ερευνητές. Τελείωσε στις 7 Οκτωβρίου με εκκλήσεις υπέρ της ελευθερίας μετακίνησης, της δημοκρατίας και της αυτοοργάνωσης των αφρικανικών λαών. Μπενίν: Στις 6 και 7 Οκτωβρίου, οργανώσεις προσφύγων οργάνωσαν διάσκεψη και κοινή προσευχή. Για την επόμενη Δευτέρα, επρόκειτο να πραγματοποιηθεί συνέλευση μπροστά από τα γραφεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά μετά το θάνατο ενός μέλους λόγω ελλειψούς μέριμνας από την UNHCR (Ύπατη Αρμοστεία των ΗΕ για τους πρόσφυγες) του Μπενίν, οργανώθηκε αυθόρμητη συνέλευση μπροστά από τα γραφεία της UNHCR.

Μαυριτανία: Η Εταιρεία Ανθρώπινων Δικαιωμάτων συγκάλεσε συνεντεύξεις τύπου και μια «μέρα ανοικτών θυρών» στην πρωτεύουσα Νουακσότ και στο Nouadhibou, μια πόλη στο Βορρά, από όπου πολλοί μετανάστες είχαν φύγει με πλοία για τα Κανάρια νησιά και, μετά από συμφωνία με την ΕΕ, πάνω από 4000 μετανάστες συνελήφθησαν και οι περισσότεροι απελάθηκαν από τον Μάρτιο του 2006 και μετά. Μαρόκο: Μεγάλος αριθμός ενώσεων μεταναστών και φοιτητών συγκάλεσαν συνέλευση στο φράκτη της Θέουτα, όπου το 2005 τουλάχιστον πέντε μετανάστες έχασαν τη ζωή τους. Περίπου 150 άνθρωποι ήρθαν για να θυμηθούν αυτά τα γεγονότα και κατήγγειλαν τις ευρωπαϊκές μεταναστευτικές πολιτικές –περικυκλωμένοι από ισχυρές μονάδες της αστυνομίας και του στρατού.

Σύντομες αναφορές ανά χώρα - συνέχεια

Κάτω Χώρες: το πρωί της 6ης Οκτωβρίου, ακτιβιστές αναρριχήθηκαν στις πλωτές φυλακές εκτόπισης στο λιμάνι

του Ρότερνταμ και αλυσοδέθηκαν στην πύλη, αποκλείοντας έτσι τις εισόδους. Μια άλλη δημόσια δράση ενάντια στις κρατήσεις μεταναστών έγινε κοντά στο Άμστερνταμ στις 7 Οκτωβρίου. Μετά τις τελευταίες εκλογές του Νοεμβρίου του 2006, διαφαίνεται η πιθανότητα αμνηστίας για περίπου 20.000 μετανάστες χωρίς χαρτιά. Αυτή η νομιμοποίηση θα αφορά μια περιορισμένη ομάδα μεταναστών που υπέβαλαν αίτηση για άσυλο πριν την 1η Απριλίου του 2004. Η ομάδα αυτή είναι όσοι απέμειναν από την ομάδα των «26.000 αιτητών ασύλου» που είχε προγραμματισθεί να απελαθούν το 2004. Το διάστημα αυτό, στις Κάτω Χώρες είχαν γίνει πολλές δράσεις, κυρίως τοπικές, για τους ανθρώπους αυτούς σε σχολεία και από εκκλησίες. Η πίεση αυτή είχε ως αποτέλεσμα να προκύψει στο νέο Κοινοβούλιο πλειοψηφία υπέρ της αμνηστίας.

Ελλάδα: Από τις αρχές Σεπτεμβρίου είχαμε μια νέα, τρίτη νομιμοποίηση, η οποία ουσιαστικά αφορά ανθρώπους που είχαν πάρει μέρος στις τελευταίες δύο διαδικασίες αλλά έπειτα έγιναν παράνομοι. Για όσους ήλθαν μετά, οι απαιτήσεις είναι πολύ αυστηρές, και έτσι οι περισσότεροι δεν μπόρεσαν να πάρουν μέρος στη διαδικασία. Στις 7 Οκτωβρίου στην Αθήνα διοργανώσαμε μια μικρή διαδήλωση, περίπου 700 ανθρώπων, υπέρ της νομιμοποίησης και υπέρ του δικαιώματος των παιδιών που γεννιούνται στην Ελλάδα να αποκτούν την ιδιότητα του πολίτη. Επίσης, την ίδια μέρα υπήρξαν δράσεις στη Θεσσαλονίκη και στη Χίο. Εκτός αυτού, κάναμε δράσεις στο Κέντρο Αλλοδαπών στην Αθήνα, όπου βρίσκεται ένα στρατόπεδο κράτησης για ενήλικους, και έξω από το αστυνομικό τμήμα της Ομόνοιας, που είναι περιβόητο για σκληρή μεταχείριση των μεταναστών. Τώρα προσπαθούμε να ξεκινήσουμε και μια μόνιμη καμπάνια σε εθνικό επίπεδο ενάντια στα κέντρα κράτησης και τις απελάσεις.

Αντίσταση ενάντια στις απελάσεις στην Αφρική

Σενεγάλη: Μετά από συμφωνία στις 14 Σεπτεμβρίου, περίπου 5000 μετανάστες απελάθηκαν από την Ισπανία στη Σενεγάλη, οι περισσότεροι απ' αυτούς μιστοί του μικρό αεροδρόμιο του St. Louis για να αποφευχθούν οι διαμαρτυρίες στην πρωτεύουσα Ντακάρ. Η κυβέρνηση όμως της Σενεγάλης –που ετοιμάζεται για εκλογές το Φεβρουάριο του 2007- ανέστειλε τις απελάσεις αυτές στα τέλη Οκτωβρίου, επειδή η αντιπολίτευση διαμαρτυρήθηκε και ζήτησε να δημοσιευθεί το περιεχόμενο της συμφωνίας ώστε να είναι γνωστό τι θα γίνουν τα 20 εκατομμύρια ευρώ που εισέπραξε η κυβέρνηση από την Ισπανία.

Γκάμπια: Αφού υπέγραψε ένα μνημόνιο συμφωνίας κατά της παράνομης μετανάστευσης με την Ισπανία και εισέπραξε 5 εκατομμύρια ευρώ, η πρόσφατα εκλεγμένη κυβέρνηση της Γκάμπια δέχτηκε 255 μετανάστες που είχαν απελαθεί στη διάρκεια ενός μήνα σε αυτή την μικρή χώρα στη μέση της Σενεγάλης. Μόνο στις 28 Οκτωβρίου απελάθηκαν τουλάχιστον 144 άτομα. Αμέσως μόλις το αεροπλάνο προσγειώθηκε στο διεθνές αεροδρόμιο Banjul, οι απελαθέντες αρνήθηκαν να αποβιβαστούν από τα δύο αεροπλάνα. Μερικοί απ' αυτούς εντοπίστηκαν να κάνουν βανδαλισμούς στα τζάμια του αεροδρομίου, να σπάζουν καρέκλες, να καταστρέφουν κλιματιστικά και παρμπρίζ αυτοκινήτων, άλλοι εθεάθησαν να χτυπάνε βίαια τα κεφάλια τους στους τοίχους, σαν ήθελαν να αυτοκτονήσουν. Τριάντα απ' αυτούς είναι τώρα υπόδικοι. Παρόλο που οι ειδήσεις μιλάνε για χιλιάδες θανάτους στον ταραγμένο Ατλαντικό, πολλοί άνθρωποι, ειδικά νέοι, επιχειρούν να πάνε προς τα Κανάρια νησιά μέσα σε μικρές βάρκες.

Μελίγια: Μια ομάδα περίπου 30 μεταναστών εξεγέρθηκε στις αρχές Νοεμβρίου, ενώ βρίσκονταν μέσα σε μια πτήση εκτόπισης από το ισπανικό θύλακο της Μελίγια προς τη Γουινέα-Μπισσάου, επιτέθηκε στην αστυνομία που

βρισκόταν στο αεροπλάνο και ανάγκασε τον πιλότο να προσγειωθεί στον αεροδρόμιο της Μάλαγας στην Ισπανία.

Μαρόκο: Στις 23 Δεκεμβρίου, από νωρίς το πρωί, στο Μαρόκο άρχισαν επιδρομές, συλλήψεις και μαζικές απελάσεις ανθρώπων από την υποσαχάρια Αφρική. Όπως δηλώθηκε επίσημα, αυτό ήταν συνέπεια της Ευρω-αφρικανικής διάσκεψης στο Ραμπάτ και είχε σχεδιαστεί καλά αμέσως πριν τα Χριστούγεννα. Από 250 έως 400 άνθρωποι, ανάμεσά τους γυναίκες, παιδιά, πρόσφυγες και αιτητές ασύλου με έγγραφα από την UNHCR, τοποθετήθηκαν σε λεωφορεία, οδηγήθηκαν στα σύνορα της Αλγερίας κοντά στην πόλη Ουϊδα και –με πυροβολισμούς στον αέρα- αναγκάστηκαν να φύγουν από το Μαρόκο μέσα στη νύχτα. Ακτιβιστές από οργανώσεις προσφύγων και ανθρώπινων δικαιωμάτων αγωνίζονται να έρθουν σε επαφή με τους μετανάστες και να τους στηρίξουν για να επιστρέψουν. Κατηγορούν την κυβέρνηση για παραβιάσεις των ανθρώπινων δικαιωμάτων στο πλαίσιο της συνεργασίας με το καθεστώς μετανάστευσης της ΕΕ.

Ηνωμένο Βασίλειο: (Νοέμβριος/Δεκέμβριος). Την ημέρα που ο διευθυντής επιθεώρησης των φυλακών δημοσίευσε μια έκθεση που καταδίκασε τις συνθήκες στο Κέντρο Απομάκρυνσης Αλλοδαπών του Harmondsworth, κοντά στο Λονδίνο, οι κρατούμενοι μετανάστες εξεγέρθηκαν προκαλώντας εκτεταμένες ζημιές στο κέντρο κράτησης, το οποίο είναι το μεγαλύτερο στη Βρετανία. Η βρετανική κυβέρνηση χαρακτήρισε την εξέγερση ως «σκόπιμη δολιοφθορά» εναντίον της μεταναστευτικής της πολιτικής, και οι διαμαρτυρίες διαδόθηκαν σε άλλες φυλακές μεταναστών, ενώ αλλοδαποί εργαζόμενοι και ακτιβιστές έκαναν διαδηλώσεις συμπαράστασης έξω από το Harmondsworth και στο κεντρικό Λονδίνο.

Μεταναστευτικά κινήματα στις ΗΠΑ

Το Μάρτιο του 2006, στο Λος Άντζελες, εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες εργαζόμενοι και υποστηρικτές τους βγήκαν στο δρόμο για να διαμαρτυρηθούν ενάντια σε εθνική πρόταση νόμου με την οποία ποινικοποιούνται οι εργαζόμενοι. Η διαμαρτυρία αυτή ήταν η μεγαλύτερη στην ιστορία του Λ.Α. και έδειξε ότι στ' αλήθεια υπήρχε ένας κοιμισμένος γίγαντας που περίμενε το ξύπνημα. Η ενέργεια αυτή διατηρήθηκε μέχρι και την Πρωτομαγιά, όπου υπήρξαν δύο μεγάλες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας που ξεπέρασαν αριθμητικά τη δράση του Μαρτίου –οι εκτιμήσεις μιλάνε για συμμετοχή πάνω από ένα εκατομμύριο ανθρώπους-, για να δηλώσουν και πάλι την αντίθεσή τους στις σκληρές

προτάσεις μεταναστευτικών νόμων στο Κογκρέσο και την υποστήριξή τους στη νομιμοποίηση. Οι διαμαρτυρίες ήταν μέρος μιας πανεθνικής κινητοποίησης η οποία κατάφερε να αποτρέψει την περαιτέρω πρόωθηση των προτάσεων μεταναστευτικών νόμων από την κυβέρνηση. Δυστυχώς, μέχρι στιγμής οι προσπάθειες οργάνωσης των αγώνων δεν άρκεσαν ώστε να συγκρατήσουν την προσοχή του γίγαντα. Πολλές κοινοτικές οργανώσεις σπαζοκεφαλιάζουν για να βρουν πώς μπορούν να συνδεθούν με τις εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που βγήκαν στους δρόμους. Μετά τις διαμαρτυρίες, δεν υπήρξε καμιά τρομερή αύξηση στον αριθμό των μελών των κοινοτικών οργανώσεων, ούτε και κανένα κοινό στρατηγικό σχέδιο. Υπάρχουν κάποιες ομάδες που πιστεύουν ότι πρέπει να δαπανηθεί ενέργεια στην προσπάθεια να γράψουμε τον κόσμο στους εκλογικούς καταλόγους και να τον κάνουμε να εκλέξει καλύτερους ανθρώπους στην κυβέρνηση. Άλλοι πιστεύουν ότι η κυβέρνηση δεν θα ανταποκριθεί ποτέ στις ανάγκες των χαμηλόμισθων εργαζομένων και ότι θα ψηφίσει μόνο νομοσχέδια περί «φιλοξενούμενων εργαζομένων» που θα βοηθούν τις επιχειρήσεις να βρίσκουν φτηνή εργασία, χωρίς να βοηθά τους εργαζομένους να αποκτήσουν τα χαρτιά τους. Διάφορες ομάδες κάνουν τα σχέδιά τους για την Πρωτομαγιά του 2007. Δεν ξέρουμε αν θα καταφέρουμε να ξυπνήσουμε τον κοιμισμένο γίγαντα ακόμα μια φορά.

Γιατί Crossing Borders και γιατί ένα ΔΙΕΘΝΙΚΟ ενημερωτικό δελτίο;

Στόχος μας είναι να εδραιώσουμε και να επεκτείνουμε τη διαδικασία δικτύωσης γύρω από τη μετανάστευση μέσα, γύρω και πέρα από την Ευρώπη. Δεν αγνοούμε τις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στις πραγματικότητες και τους αγώνες στις διάφορες περιοχές, χώρες ή ηπείρους. Είμαστε όμως πεπεισμένοι ότι είναι ανάγκη να γεφυρωθούν και να επικοινωνήσουν αυτές οι διαφορές –να διασχίσουμε και αυτά τα σύνορα! Αποβλέπουμε σε μια διαδικασία μέσα απ' την οποία «γινόμαστε κοινό», όχι μόνο ανταλλάσσοντας πληροφορίες και εμπειρία, αλλά πολύ περισσότερο παλεύοντας ενάντια στο ίδιο παγκόσμιο απαρτχάιντ και το ίδιο καθεστώς μετανάστευσης! Και παλεύοντας για τα κοινά αιτήματα της ελευθερίας μετακίνησης και του δικαιώματος διαμονής!

Τα κινήματα και οι αγώνες της μετανάστευσης φυσικά δεν είναι ποτέ εθνικά, αλλά το να λέμε ότι είναι «διεθνή» δεν αρκεί για να αποδώσει τη σημασία τους. Δεν είναι μια υπόθεση μεταξύ κρατών, αλλά μάλλον αμφισβητούν όλες τις ιδέες των συνόρων και των εθνών κρατών, τόσο τις ιδέες των κυβερνήσεων, όσο όμως και, για παράδειγμα, τις ιδέες των μεγαλύτερων εργατικών συνδικάτων. Οι μετανάστες μετακινούνται για μια καλύτερη ζωή και ενάντια στις ιεραρχίες της εκμετάλλευσης. Οι μετανάστευσεις υπονομεύουν τα συννοριακά καθεστώτα και δημιουργούν δίκτυα και κοινότητες που διαπερνούν όλα τα έθνη κράτη, από τις χώρες προέλευσης μέχρι τις χώρες διέλευσης και προορισμού. Για να αναπτύξουμε τη διεθνή προοπτική των παγκόσμιων κοινωνικών δικαιωμάτων χρειαζόμαστε διεθνή επικοινωνία. Το CROSSING BORDERS ίσως προσφέρει ένα εργαλείο για το σκοπό αυτό, αλλά για να γίνει αυτό χρειάζεται ευρύτερη συμμετοχή. Το CROSSING BORDERS είναι ένα πολύγλωσσο σχέδιο βασισμένο στο Διαδίκτυο, αλλά αυτό που θα θεωρούσαμε ως το πιο σημαντικό θα ήταν να γίνονται αποκεντρωμένες εκτυπώσεις, να φωτοτυπούνται και να διανέμονται στις διάφορες κατά τόπους μεταναστευτικές κοινότητες. Επικοινωνήστε μαζί μας, στείλτε τα σχόλια και τις συνεισφορές σας!